

FORTUNAN TEMPPELI

BAZAR

ELODIE HARPER

ELODIE HARPER

FORTUNAN
TEMPPELI

SUOMENTANUT JUHA AHOKAS

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Juha Ahokas
Englanninkielinen alkuteos *The Temple of Fortuna*
Copyright © Elodie Harper 2023

ISBN 978-952-376-776-8

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

*Omistan tämän kirjan Andrea Binforille kiitoksena
vuosikymmeniä jatkuneesta ystävyydestä,
joka vei meidät teinivuosien nauruntäyteisistä
puistoista Pompejin kaduille.*

Olet ikuisesti rakas

SUDENLUOLA

Sanalla *lupanar* oli Pompejin roomalaisille kaksi merkitystä. Se saattoi tarkoittaa sekä bordellia että sudenluolaa, samoin kuin *lupa* saattoi tarkoittaa sekä prostituoitua että naarasutta.

ROOMA

SEPTEMBER 79 JKR

1. luku

Berenike oli tuolloin valtansa huipulla... Hän asui palatsissa yhdessä Tituksen kanssa. Hän oletti Tituksen naivan hänet ja käyttäytyi kaikin puolin kuin olisi jo tämän vaimo; mutta kun Titus käsitti, että roomalaiset eivät olleet Berenikeen tyytyväisiä, keisari lähetti hänet pois.
DION KASSIOS, *Historiae Romanae*

Yöilma tuoksu oleanterilta, makealta myrkyltä, jonka Amara yhdistää aina Roomaan. Hän seisoskelee muiden vierailulle tulleiden naisten kanssa ja katselee korkeista kaari-ikkunoista kuun valaisemaa kaupunkia helteisen päivän jäljiltä yhä lämpimän tuulen hyväillessä häntä. Vaikka Palatiumin kukkulalle katujen melu kantautuu enää vaimeana, keisarikunnan pääkaupunki ei silti koskaan lepää. Vau-
nut jyrisevät ja kolisevat kiveyksillä kaiken yötä, ja Amara tietää, että tuolla alhaalla, keisarillisen palatsin juurella, ei tuoksu kukilta vaan löyhkää mädänneeltä.

Soihtujen valo saa marmorilattiat ja maalatut seinät väreilemään ja kultaväriin näyttämään nestemäiseltä. Amaraa ympäröivä vauraus kuuluu eri maailmaan kuin Sudenluolassa vallinnut pimeys, mutta kaikesta palatsin loistosta huolimatta tunnelma on raskas. Kuningatar Berenike on heidän edessään, hänen mustat hiuksensa laskeutuvat

olkapäille ja mustaa kajalia valuu pitkin poskia. Juudean kuningatar on aina ollut loistava näyttelijä. Hän tekee tuskin mitään laskelmoimatta, mutta Amara tietää, että tänä iltana hänen kyöneleensä ovat aitoja. Mahtavimmankin naisen sydän voi särkyä.

Itkuinen mumina täyttää huoneen, vaikeroivat palvelijat-taret piirittävät kuningatarta, tarrautuvat hänen vaatteisiinsa. Amara katselee heitä kylmän arvioivasti, pohtii, kuinka moni heistä on vilpittömästi murheissaan emäntänsä lähdistä. Amara oli olettanut, että useampi vaikutusvaltainen henkilö olisi tullut hyvästelemään Bereniken. Ehkä Titus tällä kertaa pitää sanansa ja hänen rakastajattarensa todellakin karkotetaan. Hän on luvannut hankkiutua eroon Berenikestä lukuisia kertoja havaitakseen vain, ettei pystykään luopumaan naisesta, jota kaikesta huolimatta voidaan pitää hänen vaimonaan. Amara on varma, ettei tilanteen ironisuus jää Berenikeltä huomaamatta – heti kun kuningatar oli päässyt Fortunan suosioon, kun hänen rakastajastaan tuli keisari, Tituksen oli päästettävä hänestä irti.

Jonottajat laahustavat eteenpäin. Pian on Amaran vuoro hyvästellä kuningatar. Hän yrittää muistaa näkemänsä vieraat, laskee heitä hiljaa mielessään. Demetrius, hänen suojelijansa, odottaa yksityiskohtaista raporttia. Sen vuoksi Demetrius hänet tänne lähetti. Selvittämään, voisiko Berenike vielä palata. Amara vakuuttaa itselleen, että olisi käynyt tervehtimässä Berenikeä joka tapauksessa, ihaileehan hän kuningatarta syvästi. Toisaalta hän tietää sisimmässään, että jos Demetrius olisi pyytänyt häntä pysymään poissa, hän olisi totellut.

Amara siristelee silmiään nähdäkseen vieraan, joka on viimeisimpänä saapunut aulaan – voisi olla senaattorin vaimo – kun hän tajuaa, että kuningattaren edessä seisonut

nainen, joka tuntui puristavan Bereniken korujen koristamaa kättä rintaansa vasten loputtomiin, on viimeinkin poistumassa. Amara astuu nopeasti eteenpäin kuningattaren syleiltäväksi.

”Plinia Amara. En odottanut sinua turhaan.”

Amara ei pysty uskomaan, että tämä olisi viimeinen kerta, kun hän kuulee kuningattaren täyteläisen äänen. Hän katsoo Bereniken kyynelten tuhrimiin silmiin. Tituksen sydämen vienyt nainen on miltei viidenkymmenen, satiirikkojen silmissä jo raihnainen haahka, jota sopii halventaa, mutta heidän pilkkansa ei pysty himmentämään hänen kauneuttaan. Vaikka Berenike on itkenyt koko illan, Amara on harvoin nähnyt yhtä lumoavaa naista. Titus ei kuitenkaan valinnut häntä vain sen vuoksi. Keisari rakastaa Berenikeä samasta syystä kuin kuningattaren viholliset vihaavat: hän on voimakas ja valtavan älykäs nainen, joka ei pelkää tuoda mielipiteitään julki.

”Hän kutsuu sinut takaisin”, Amara sanoo hetken mieli-johteesta unohtaen harjoittelemansa liehakoivan puheen. ”Sitten kun hän on hallinnut Roomaa vuoden ja hänen asemansa on vahvistunut. Olen varma siitä.”

”Niin kaikki sanovat.” Berenike osoittaa jonottajia. Sitten hän nyhykäisee ja oikaisee selkäänsä. ”Mutta ehkä minä kieltäydynkin tulemasta.” Amara vastaa kuningattaren katseeseen, kunnes Berenike hymyilee. ”Tai sitten en.” Berenike näyttää nyt väsyneeltä, ja Amara ymmärtää, miten tuskalliselta tuntuu, kun joutuu nielemään ylpeytensä. Kun tulevaisuus riippuu miehen oikeista, vaikka sitten maailman mahtavimman miehen. ”Kaipaam jo sitä, että luet ääneen”, Berenike sanoo. ”Plinius puhui totta, kun kehui ääntäsi.”

”Olet kovin ystävällinen. Mutta löydätte varmasti monta taitavaa avustajaa Jerusalemista.”

”Kukaan heistä ei ole kuitenkaan yhtä älykäs kuin sinä. Tai tarkkanäköinen.” Bereniken ääneen on tullut ivallinen sävy, se puree kuin pakkaneen ruohonkorsia talvella. ”Ehkä minun pitäisi lohduttaa sinua sillä, että juuri *sinä*, Plinia Amara, tulit hyvästelemään minut. Taidan sittenkin palata Roomaan. Sinun tapanasi ei ole astua uppoavaan laivaan.”

Amara epäröi. Berenike tekee usein juuri näin: lausuu kohteliaisuuden, johon kuulija on vaarassa vastata loukkauksella. ”Lopullisesta voitostasi ei ole epäilystä”, Amara sanoo. ”Mikään ei olisi kuitenkaan estänyt minua tapaa-
masta sinua tänä iltana.”

”Näin ollen en hyvästele sinua, koska näemme vielä varmasti.” Berenike ojentaa kätensä Amaran suudeltavaksi. Amara kumartaa, jolloin kuningatar kääntyy aivan kuin valmistautuakseen ottamaan vastaan seuraavan vierailijan. Hetken ajan Amara odottaa virallisempaa lupaa, jonka turvin poistua, mutta sitä ei tule. Hän yrittää tavoittaa palvelustytön katsetta, mutta muiden lailla tämä itkee edelleen hiljaa, puristaa kuningattarensa viitan helmaa ja kääntää katseensa sivuun. Amara ei voi tehdä muuta kuin poistua.

Amara perääntyy yhä kumarassa varoen vaikuttamasta epäkunnioittavalta, kiertää sitten huoneen niin tyyneästi kuin pystyy ja suuntaa portaisiin. Tunnelma palatsissa tuntuu yhtäkkiä painostavalta, kuningatar on murheen murtama eikä keisari ole paikalla. Amara joutuu ponnistelemaan, jotta ei pinkaise juoksuun lapsen lailla. Sen sijaan hän astelee arvokkaasti ohi orjien, joiden elämä tuhlaantuu vartiossa seisomiseen, ja ohittaa Augustuksen, Liviuksen ja Caesarin kullatut patsaat. Lopuksi hän kulkee katosta roikuvien, tähtikuvioden lailla hohtavien öljylamppujen ali ja pakenee pimeyden turvaan. Hänen kantotuolinsa odottaa häntä.

Tuoli huojuu, kun orjat nostavat sen maasta, ja hetken Amarasta tuntuu kuin hän olisi juovuksissa. Hän nojaa pehmeisiin tyynyihin ja torjuu halun tarttua kiinni reunoista. Hän ei ole vielääkään täysin tottunut siihen, että häntä kannetaan; vähäisinkin keikahdus saa hänet kuvittelemaan, että kantajat pudottavat tuolin. Hän luottaa enemmän omiin jalkoihinsa. Hän tarttuu parilla sormella verhoihin, raottaa niitä vähän – juuri sen verran, että näkee vilauksen ulkomaailmasta ilman, että häntä itseään nähdään. He poistuvat keisarillisen palatsin alueelta, sen suihkulähteet ja kukkainutukset jäävät heidän taakseen, kun he suuntaavat kadulle. Amaran pulssi nousee. Hän ei ole koskaan halunnut olla ulkona öisessä Roomassa.

He laskeutuvat Palatiuksen rinteitä – keisarillisen palatsin juurelle kerääntyneet kaupat on kaikki suljettu täksi illaksi – kunnes pääsevät Vicus Longukselle. Amaran kantotuolin heiluva liike keskeytyy toistuvasti, sillä tiiliä ja laastia kuljetavia kärryjä kolistelee kohti valtavaa Flavian amfiteatteria. Heidän ohittaessaan rakennustyömaan Amara kurkistaa ulos. Areena kohoaa yötaivasta vasten kuin aave, ja vaaleat kivikaaret sulkevat pimeyden sen sisään. Vespasianuksen kuoleman teatteri, tuo valtavan melun, kolkkeen ja pölyn lähde, on melkein valmis.

Täältä reitti kotiin on suora, Amara voisi kävellä sen miltei unissaan. Demetrius asuu Vicus Longuksen varrella, lähellä Quirinalisin kukkulaa, jossa hänen entisen isäntänsä Vespasianuksen suvulla on syvät juuret. Uuden keisarin Tituksen muutto Palatiumiin on yksi niistä harvoista siirroista, joilla Titus on rikkonut isänsä määräyksiä, ja Amara toivoo, ettei hänen oman suojelijansa ottama fyysinen etäisyys palatsiin merkitse vastaavasti etäännyntä sen tarjoamasta vaikutusvallasta. Kauas menneisyyteen kuuluvat ne

päivät, jolloin Demetrius saattoi hetkeä myöhemmin palata keisarin puheilta; nyt paluu käy hitaammin pitkin meluisaa, mutta leveää ja vilkasta tietä. Kaupungin vaarallisia ja mutkittavia sivukatuja Amara kammoaa aivan erityisesti.

Verhojen raosta pilkahtelee Rooman yöllinen maailma. Varakas mies kävelee kantotuolin vierestä orjien ja soitujen ympäröimänä. Mies ei kiinnitä huomiota prostituoituun, joka kokeilee onneaan kaarikäytävässä. Amara katselee, miten nainen kiroaa hiljaa miestä laiha käsi vapisten tämän kuljettaa hänen ohitse. Jokin hyljityn naisen lysähtäneessä ryhdissä herättää muistumia Amaran menneisyydestä, mutta sitten tuo vieras ihminen katoaa näkyvistä ja hän näkee mielessään Cressan, kauan sitten kuolleen ystävänsä pompejilaisesta bordellista. Lopulta Cressakin katoaa varjoihin.

Amaran matka on puolivälissä, kun läheisestä Febriksen alttarista leyhähtää suitsukkeen tuoksua, kauan ennen kuin kantotuoli saavuttaa kuumeen jumalattaren maalatun alttarin ja sen savuiset uhrilahjat. Amara tekee pahan silmän merkin. Italialaisten harjoittama Febriksen palvonta on vierasta kaikelle sille, mitä hänelle opetettiin Kreikassa, jossa hänen lääkäri-isänsä – joka oli tekemisissä kuoleman kanssa koko ikänsä – vältti tunnollisesti mainitsemasta Haadesta. Miksi vetää kuoleman tai sairauden huomio puoleensa? Siinä ei ole mitään järkeä. Kerta toisensa jälkeen esiin vilahtavat seinäkirjoitukset eivät tarjoa huojennusta hänen mielelleen. *Nousukas Kleopatra, Idän narttu, juutalaishuora.* Näyttää siltä, että Berenikeä vihataan vähän joka puolella.

Amara laittaa verhot kiinni sulkeutuen pimeyden huomaan ikävä tunne vatsanpohjassaan. Ulkomaiset portot eivät ole suosittuja Roomassa; ehkä on turvallisempaa pysyä piilossa. Kuka tietää, jos itseään täynnä oleva kreikkalaiskurtisaani vetääkin puoleensa raivoa, jota seiniin kirjoittajat

halusivat herättää karkotettua kuningatarta kohtaan. Ilma-
piiri Roomassa on aina ollut jännittynyt, pinnan alla kytee
levottomuus kuin kuuma hiillos valmiina leimahtamaan
liekkeihin, muttei koskaan aiemmin niin voimakkaana
kuin nyt. Aina keisari Vespasianuksen neljä vuotta sitten
tapahtuneesta kuolemasta lähtien Amara on tuntenut pel-
koa. Siitä on kauan, kun tässä kaupungissa valta on vaihtu-
nut rauhallisesti.

Pimeyden ympäröimänäkin Amara tietää lähestyvänsä
kotiaan, sillä kantajien on väistettävä tiessä olevaa monttua
ennen kuin he pysähtyvät Demetriuksen ovelle. Läheisestä
Fortunan temppeleistä leijuu suitsukkeen hajua. Miehet las-
kevat tuolin hartioiltaan ja auttavat hänet ulos.

Portinvartija Salvius tervehtii häntä eteisaulassa: ”Sinua
odotetaan.”

Astuessaan kynnyksen yli sisälle taloon Amara tuntee
olonsa taas rauhalliseksi. Samaa johonkin kuulumisen tun-
netta hän oli pitänyt itsestään selvyytensä palatessaan aikoi-
naan kotiin Afidnassa, kun hänen isänsä eli vielä, vaikka
atrium on täällä huomattavasti loisteliaampi kuin hänen
perheensä kotona Attikan maakunnassa. Amara paljastaa
hiuksensa, antaa silkkihuivin laskeutua hartioilleen samalla
kun astelee marmorilattian poikki. Seiniä ei ole maalattu,
vaan ne on päällystetty värillisillä lasinpalasilla, jotka kimal-
televat luonnottoman kirkkaina lampunvalossakin. Demet-
rius oli tilannut mosaiikin useita vuosia ennen kuin tapasi
hänet, mutta uskaliaat kuvat saavat Amaran aina hymyile-
mään. Siinä missä muissa varakkaissa kodeissa suositaan
jumalia kaikessa heidän kunniassaan ja voimassaan, Demet-
rius on halunnut ylistää oveluutta. Aisopoksen, alhaisen
kreikkalaisorjan kirjoittamien eläinsatujen hahmoja on poi-
mittu esiin kuin kallisarvoisia jalokiviä. Demetriuksen vieraat

yllättyvät aina nähdessään heitä tarkkailevat ketut, sudet, hiiret ja varikset. Kun Demetrius toi hänet tänne ensimmäisen kerran, Amara oli kysynyt, mitä mies halusi kuvilla sanoa. Demetrius oli vain nauranut. *Kultaseni, ole ylpeä asioista, joita muut halveksuvat. Mitä väliä sillä on, että sinä olit kerran huora ja minä orja? Katso, missä olemme nyt.*

Kestää hetken kulkea talon läpi sen toiseen päähän, jossa huoneet kiertävät puutarhaa. Hänen suojelijansa ovi on raollaan, ja nuori orja pitää vahtia sen ulkopuolella. Amara nyökkää pojalle antaen tälle luvan poistua. Hän näkee ovi-aukosta, että Demetrius on torkahtanut häntä odottaessaan. Mies nukkuu sohvan selkämystä vasten kuolaa leuallaan. Amara sulkee oven sen verran kovaa, että mies herää. Demetrius ei halua myöntää, että ikääntyminen verottaa hänen voimiaan, joten Amara ei kiirehdi laittaessaan salpaa kiinni vaan antaa suojelijalleen aikaa koota itsensä, kun hän on selin tähän.

”Kuinka Berenike voi?”

Kuullessaan suojelijansa äänen Amara kääntyy ja menee istumaan tämän viereen. ”Kuten saattoi odottaa. Hänen sydämensä on särkynyt, mutta hän on vihainen ja ylpeä. Luulen, että Titus aikoo tosiaan karkottaa hänet tällä kertaa. Toivottomuus tuntui vallanneen hänen mielensä.”

Demetrius huokaa. ”Plinius oli aika lailla samaa mieltä. Titus ei aio tinkiä päätöksestään – niin uskomattomalta kuin se kuulostaakin. Keitä muita siellä näit?”

Amara käy nimet läpi, laskee loppua kohden sormillaan varmistaakseen, ettei ole unohtanut ketään. ”Ja hän irtisanoi kaikki hovinsa muusikot ja esiintyjät.”

”Kaikkiko?” Demetrius kohottaa kulmiaan kysyvästi. ”Olin kuullut, että hän erottaa tanssijat, mutta että laulajakin. Tunnelma hovissa todellakin muuttuu.”

”Me kaksi taidamme olla siellä nyt riittäin pariskunta.”

Demetriusta ei hymyilytä, hän ei ole kuulevinaan Amaran yritystä keventää tunnelmaa. ”Kurtisaaneille on aina tarvetta, kunhan heidän ei katsota haalivan liikaa valtaa itselleen.” Demetrius hiljentää ääntään, vaikka ketään muita ei ole lähettyvillä. ”Ajattele vaikka keisarin veljeä. Hän kieltäytyi suutelemasta Antonia Caenista, isänsä jalkavaimoa, mutta hänestä on täysin luonnollista, että hänellä itsellään on jalkavaimo.” Amara tuntee jännittyvänsä, aivan kuin häntä syleiläisiin hänen haluamattaan. Hän tietää, mihin keskustelu johtaa. *Domitianus*. Keisarin epävakaa pikkuveli. On yleisesti tiedossa, että Domitianus pettyi, kun Titus ei suostunut jakamaan valtaa hänen kanssaan heidän isänsä kuoltua. Domitianuksen kunnianhimo ja julmuus aiheuttavat jatkuvasti huolta Amaran suojelijalle. Keisarin veljen kerrotaan murhanneen vastustajiaan, vaikka kukaan ei uskalla syyttää häntä julkisesti. Demetrius tarkkailee Amaran ilmeitä. ”Ei ole mitään syytä näyttää hapanta naamaa, kultaseni.” Hän laskee käden Amaran polvelle vaisuna hellyydenosoituksena, vaikka Amara mulkoilee häntä.

”Syytä kyllä olisi. Tiedän, mitä aiot pyytää minulta seuraavaksi.”

”Rakas *Kalliste*, olet sen verran taitava vakooja, että olisi synti olla hyödyntämättä sinua.”

”Kuinka imartelevaa”, Amara sanoo hetyttämättä yhtään suojelijansa käyttämästä kreikkalaisesta hellittelynimestä.

”No, voit joko iloita tai näyttää hapanta naamaa. Tee kuten haluat, mutta sinun on silti käytävä Saturian luona huomenna.”

”Se tyttö on raivostuttava.” Amara vaihtaa asentoaan, jolloin Demetriuksen on siirrettävä kättään. ”Sitä paitsi hänellä ei ole koskaan mitään hyödyllistä sanottavaa. Domitianus

tuskin viettää aikaansa Saturian luona tämän poliittisten näkemysten vuoksi. Epäilen, kertooko Domitianus hänelle yhtään mitään. Minä ainakaan en kertoisi. Saturia on täysi tomppeli.”

”Miehet lipsauttavat aina jotain naisille, joita panevat. Niin käy väistämättä.”

”Mutta eikö Domitianus saattaisi epäillä, että olet lähettänyt minut vakoilemaan, jos minua näkee usein Saturian seurassa? Tai entä jos hänen vaimonsa kuvittelee hänen panevan myös *minua*? Me tuskin kaipaamme Domitian kaltaista vihamiestä.”

”Kukaan ei näe muuta kuin kaksi sievää kurtisaania, jotka viettävät aikaa yhdessä keskustellakseen viimeisimmästä muodista. Toisinaan siitä on hyötyä, rakkaani, että älyäsi aliarvioidaan. Vaikka *minä* en siihen koskaan syyllistyäkään.” Amara ajattelee Demetriuksen seiniin kuvitettuja eläinsatuja. Sitä, miten hänen suojelijansa kunnioittaa juonikkuutta. Hän tietää, että senkin takia Demetrius arvostaa häntä suuresti, ja tuhahtaa, koska ei halua paljastaa, että tunsii itsensä imarrelluksi. ”Pyydän apuasi vain kunnioituksesta sinua kohtaan, Plinia Amara.” Demetrius jatkaa hänen hurmaamistaan ja sujauttaa käden hänen vyötärölleen. Amaran suupieliä nykii hänen yrittäessään näyttää edelleen tyytymättömältä. Vaistotessaan voittavansa Demetrius kumartuu suutelemaan häntä kevyesti huulille.

”Hyvä on”, Amara sanoo kuulostaen naiselta, joka on tehnyt valtavan myönnytyksen. ”Minä menen.”

”Myös Plinius haluaa, että vaalit Saturian ystävyyttä, jos se helpottaa oloasi.”

Amaralta ei jää huomaamatta, että Demetrius päättää kertoa Pliniuksesta vasta kun hän on suostunut tämän pyyntöön. Hänen suojelijansa tuntuisi olevan harvinaista kyllä

mustasukkainen hänestä – Demetriusta epäilyttää, onko hän sittenkin lojaalimpi Pliniukselle, miehelle joka antoi hänelle vapauden, kuin Demetriukselle itselleen. ”Se ei helpota oloani”, Amara puuskahtaa muka kiukkuisena. ”Minua loukkaa, että te molemmat määräillette minua.” Amara vilkaisee suojelijaansa syrjäsilmillä ja näkee tämän hymyilevän. ”Nyt kai odotat minun jäävän yöksi.” Amara suutelee Demetriusta uudelleen pehmentääkseen äänensävyään ja tehdäkseen selväksi, ettei hänellä ole mitään ajatusta vastaan. Totta puhuen Amara ei tunne minkäänlaista himoa Demetriusta kohtaan, ei ole koskaan tuntenut. Mutta hän pitää Demetriuksesta ja välillä hänestä on mukava painautua tätä vasten, vaikka vain sen vuoksi, että silloin hänen suojelijansa rentoutuu ja osoittaa aitoa kiintymystä häneen.

”Kuinka voisin kieltäytyä niin ystävällisestä tarjouksesta?” Demetrius suutelee hänen niskaansa himoiten häntä juuri riittävästi. Hänen suojelijansa nousee sohvalta, tarttuu häntä kädestä ja johdattaa hänet vuoteeseen. ”Tosin en voi antaa sinun jäädä koko yöksi. Minun on saatava nukutuksi jälkeensä. Viet minulta aina kaiken tilan.”

Vastoin tahtoaan Amara muistelee Philosta. Sitä miltä tuntui olla miehen kanssa, joka piteli häntä kuin ei koskaan haluaisi päästää häntä lähtemään. Jonka rakkautta hän ei koskaan epäillyt. Hän sysää muiston syrjään ja hymyilee suojelijalleen, teeskentelee, ettei tunne pakottavaa kaipuuta sydämessään.

”Loistokas päätös viime vuosien parhaalle historialliselle romaanitrilogialle.”

PASTE MAGAZINE

Amara on kulkenut pitkän matkan orjasta Pompejin Sudenluola-bordellissa vaikutusvaltaiseen asemaan uudessa kotikaupungissaan Roomassa. Vapauksien hinta on kuitenkin ollut kova, eikä tie ole ollut vailla vihamiehiä.

Juonitellessaan vallasta Amara ei voi olla miettimättä niitä rakkaita, jotka joutui jättämään Pompejiin.

Hänen sisällään käyvät ankaraa kamppailua unelma vapaudesta ja rakkaus ihmisiin, jotka hänellä voisi olla mahdollisuus pelastaa. Amara palaa Pompejiin juuri kun Vesuvius valmistautuu tuhoisaan purkaukseensa...

ELODIE HARPERIN

Fortunan temppeli on Sudenluola-sarjan draamaattinen päätösosa, joka kuljettaa lukijan antiikin suurkaupunkien varjoisilta kujilta aina Vesuviuksen rinteille saakka.